

Ráda bych napsala jednu větu: "Včera se stalo něco neuvěřitelného!", protože to je to, co se po mně v této literární soutěži chce.

Víte: Ono se mi ale včera nic nestalo. Vlastně ani před týdnem, ani před měsícem. A nestane se ani zítra. V mém životě se nikdy nic zajímavého neděje.

Každé ráno se budím ve stejný čas, po cestě vždy pozoruji ten samý výhled. V autobuse potkávám ty samé lidi. Stejnými větami si stěžuju na počasí a knoflíky na kabátu pokaždé zapnu stejně špatně. A ani včerejšek nebyl žádnou neuvěřitelnou výjimkou.

Možná si právě říkáte: "A proč si do téhle soutěže teda nějakou příhodu aspoň nevymyslíš, abys kompenzovala to, jak moc je tvůj život doopravdy nudný?"

Ale k čemu by vám to jako čtenářům bylo? Smyšlená neuvěřitelná historka ze smyšleného neuvěřitelného včerejška, zkonstruovaná jen pro příležitost soutěže?

Co byste z toho měli?

Já vám raději povím tohle:

Já už nelituju absence neuvěřitelnosti v mém životě.

Ještě před dvěma dny jsem stále čekala na chvíli, kdy se se mnou konečně zřítí letadlo nad pralesem a já budu nucena přežívat v nehostinné přírodě. Stále jsem očekávala příchod vysněné situace, kdy zachráním stovky lidských životů před hrozícím nebezpečím, či kdy se něčím proslavím a celý svět bude děkovat za to, že existuju. Litovala jsem, že ještě nepřišel den, kdy bych se něčím odlišila od všech ostatních, kdy bych nebyla jen jedna z miliardy dalších.

Jediné, co mě v mém životě do včerejška naplňovalo, bylo čekání na něco, co mě bude naplňovat.

Ale nic z toho ne a ne přijít. A já právě den před tím, co píšu tyhle řádky, zjistila, jak moc mě tohle čekání ubíjí. Rozhodla jsem se, že ve svém životě přestanu hledat neuvěřitelná témata pro literární soutěže a místo toho si začnu užívat ty úplně obyčejné a uvěřitelné dny a ty úplně obyčejné a uvěřitelné události v nich.

Když půjdu po lesní cestě domů, už nebudu počítat kroky, abych zjistila, jestli se to číslo nestalo oproti včerejšku neuvěřitelným. Místo toho si budu užívat výhled, i když je trochu obyčejný a od včerejška se nejspíš ani trochu nezmění.

Když budu nasedat do autobusu, už nebudu očekávat příchod nových neuvěřitelných spolucestujících, ale usměju se na ty známé tváře, patřící obyčejným, uvěřitelným lidem. Když někdy budu cestovat letadlem, už nebudu přemýšlet nad jeho nečekaným pádem do pralesa ani nad neuvěřitelnou záchranou stovek lidí, mnou, coby neuvěřitelnou hrdinkou.

Místo toho si budu užívat, že (trochu obyčejně ale trochu i neuvěřitelně) letím.

Když nad tím tak přemýšlím, včera se asi opravdu stalo něco neuvěřitelného. Uvědomila jsem si, že na to, abych si můj život užívala, se vlastně nic naprosto neuvěřitelného stát nemusí.

Místo smutnění nad nezajímavým včerejškem se raději těšte na zítřek - bůh ví, třeba vás něčím překvapí.